

[Viggo Starcke.]

magt har opretholdt freden, indtil lidenskaberne kom i ro og man fik afgjort spørgsmålet på en tilfredsstillende måde.

De krav, som fra dansk side gang på gang er ført frem, i oktobernoten og ved adskillige senere lejligheder, de aftaler, som efter rundbordskonferencen i London blev nedfældet i den såkaldte Kieleraftale — jeg tror, at det netop er det psykologisk rigtige øjeblik at føre disse krav frem igen, de klassiske krav, at Danmark i Sydslesvigernes og i egen interesse ønsker de fleste flygtninge bort, i hvert fald deres antal så meget nedbragt, at der bliver en procentvis udligning, dette, at man ønsker en administrativ orden i Sydslesvig, og dette, at man ønsker den nationale selvbestemmelsesret anerkendt, selvom det danske folketings altid har understreget, at det tilkom sydslesvigerne at rejse dette krav. Da sydslesvigerne imidlertid har rejst kravet, kan jeg ikke se andet, end at der dermed følger en vis pligt for det danske folketings til at yde støtte, om ikke andet, så i Danmarks egen interesse. Der findes i et område i Sydslesvig 360 000 sydslesvigerne og i det samme område 190 000 flygtninge, og der er planer fremme om at indplante endnu flere østpreussiske flygtninge i sognene lige syd for den danske grænse. Det er på høje tid, at Danmark her fører sine ganske naturlige krav frem, ikke blot i den sydslesvigske befolknings interesse, men i alle de nationale mindretals interesse. Tidspunktet er inde nu.

Dertil kommer de erfaringer, vi har med valgloven og dens spærreregel, hvorefter Sydslesvig og Holsten er blevet et fælles afstemningsområde, denne spærreregel, som der fra alle sider i Danmark er taget afstand fra. Men vi har jo stillet os selv i den svage stilling i Danmark, at vi har indført lignende spærreregler i strid med § 31 i den danske grundlov, som taler om ligelig repræsentation af de forskellige anskuelser.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen udtalte som ordfører for venstre, at den tyske valglovs spærreregel var af en sådan art, at en stor demokratisk stat ikke kan være den bekendt. Man kan deraf slutte, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen og det parti, han repræsenterer, vil drage den konsekvens, at vi i Danmark

ikke kan være bekendt, at vi ved sidste valg udelukkede et parti, som havde stemmer nok til 5 mandater, 59 000 stemmer. Det kunne ikke få adgang til det danske folketings, men hvis det havde været et tysk parti, havde det kunnet få adgang. Det er en ganske urimelig ordening.

Det næste vigtige spørgsmål, der rykker frem, er spørgsmålet om mindretallenes pligt til tvungen militærtjeneste. Jeg vil gerne henstille til den højtærede udenrigsminister, at han tager dette spørgsmål op, ikke blot i sydslesvigernes interesse, men på bred mindretalsbasis. Spørgsmålet vil kunne løses på frivillighedens grund. Det ville have styrket Danmark, hvis vi havde realiseret frivilligheden herhjemme, men jeg vil henvisse til, at selv i Tyskland kan man opbygge et forsvar på frivilligheden; det Reichswehr, som general von Seeckt i sin tid opbyggede, var opbygget på frivillighed. I dag er frivillighedsprincippet ikke blot et spørgsmål om menneskerettigheder og rimelighed, men det er også rykket op til at blive et spørgsmål om militær effektivitet. Nu er det med hensyn til Sydslesvig og hele det sydslesvigske spørgsmål sådan, at de muligheder, der bestod i de første år efter Tysklands sammenbrud, i årene fra 1945 til 1947—48, den såkaldte første fase, var anderledes end de muligheder, der består i dag, efter at Rusland er tonet frem i billedet; nu er det sydslesvigske spørgsmål blevet en lille brik i et stort spil. Da Londonaftalerne erklærer, at Vesttyskland skal være den eneste lovligt anerkendte regering i Tyskland, er de beslutninger, der træffes nu, så nær ved at være det, man kalder en fredstraktat, at den lejlighed, hvor løfterne skal holdes og rettighederne kræves, er inde nu. På det tidspunkt, da Tyskland gøres til en allieret indenfor Den nordatlantiske Traktats Organisation, er tiden inde til at kræve en løsning af dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ønskede, at de nationale mindretal skulle have tilsikret deres demokratiske rettigheder. Jeg kan tilslutte mig dette ønske. Jeg ønsker, at den højtærede udenrigsminister, når han kommer til Paris, undersøger alle de muligheder, der findes for skabelsen af forsigtighedsforanstaltninger, af kauteler, som enten optages i en